

Proloog

Twee bruine kraalogen kijken door het raam van de voordeur naar binnen.

‘Van Dijk?’ vraagt de vrouw aan de andere kant van de deur.

Een glimlach verschijnt op mijn gezicht.

‘Dat ben ik,’ zeg ik en ik haal de deur van zijn slot. De deur opent met een hoge piep.

‘Goedemiddag.’ De vrouw met de bruine ogen steekt haar hand naar mij uit. ‘Vivianne.’

Ik schud haar de hand.

‘Kom binnen.’ De nietsvermoedende vrouw stapt de drempel over op weg naar het laatste uur van haar leven. ‘Fijn dat je er bent. Koffie?’

Ik had verwacht een man op bezoek te krijgen toen ik vroeg om een elektricien, maar wat doet het ertoe. Vivianne is meer dan een kop kleiner dan ik en ook een stuk molliger. Ik kijk naar haar terwijl ze in gevecht is met haar jas. De binnenkant bestaat uit een dikke laag bont.

‘Nee, dankjewel. Nog niet,’ zegt ze half steunend.

Ik gok dat ze blij is dat ze zichzelf van het dode dier kan verlossen, het is tenslotte 14 graden.

‘Waar is de kapstok?’ vraagt ze wanneer ze de strijd met haar jas heeft gewonnen. Haar haar zit wat wilder dan net en haar wangen hebben een rode tint aangenomen.

‘Gooi maar neer,’ zeg ik.

Ineens voel ik mij niet meer zo zeker over dit hele plan. Normaal zou ik dit ook nooit doen, maar *het* heeft mij krankzinnig gedreven. Vivianne werpt een blik op haar jas en glimlacht een beetje scheef. Twee keer vouwt ze hem dubbel en legt hem op een stoel die in de hal staat. Dit heeft ze overduidelijk vaker gedaan.

‘Vind je het erg?’

Ik schud mijn hoofd.

Ik begeleid Vivianne naar de woonkamer. Het voelt net alsof ik een leeuw ben die op een prooi jaagt; stiekem van achteren besluipen en doden. Ik weet dat het niet zo werkt en daarom doe ik het anders.

‘Je woont leuk hier,’ zegt ze, terwijl ze wanhopig probeert haar haar weer in model te krijgen.

‘Dankjewel, we wonen hier nu bijna een jaar,’ zeg ik.

Vivianne loopt naar de televisiekast en tilt een fotolijstje op. Ze wijst naar mijn liefste. ‘Jij en je partner?’

Ik knik bevestigend. Ze zet het lijstje weer terug en kijkt mij aan.

‘Wat is er mis?’ vraagt ze.

Oog in oog sta ik met een onschuldige vrouw, een toekomstig slachtoffer. Deze vrouw heeft een geschiedenis, besef ik, net zoals ikzelf. Misschien heeft ze wel kinderen en een man. Mensen die van haar houden en aan wie ze had beloofd dat ze hun lievelingseten zou koken als ze dadelijk weer thuis zou komen. Ik kan het niet helpen. Dit moet gebeuren uit naam van de liefde. Ik slik en voel dat mijn keel droog is geworden.

‘Mis?’ vraag ik.

Vivianne houdt haar hoofd een beetje schuin.

‘De stroom... wat is er mis met de stroom?’

De stroom. Daarom is ze hier, denkt ze. Ik herinner mij het format dat ik vanmiddag vanaf de gezamenlijke computer in huis had ingevuld. Het was een algemeen contactformulier om een afspraak te maken bij een lokaal elektriciteitsbedrijf. Ik herinner mij hoe wanhopig mijn tekst had geklonken. Ik had geen stroom meer en had dat absoluut vandaag nog nodig. Uiteraard kreeg ik direct een bevestiging en werd er binnen zeer korte tijd nog een collega langs gestuurd. Nu staat ze hier. Vivianne met de bruine kraalogen, tegenover mij.

‘Dat weet ik niet precies. De lichten wilden niet meer aan.’

Het kostte mij ruim een half uur om de kabels door te knippen en af te koppelen, zodat alle lichten daadwerkelijk niet meer werkten.

‘Ik ga voor je kijken,’ zegt Vivianne en ze beweegt zich richting de meterkast.

‘Weet je zeker dat je geen koffie wilt?’

Ik zie de twijfel op haar gezicht.

‘Doe maar water,’ zegt ze.

Ik knik. ‘Komt eraan,’ en ik besef dat Vivianne nog ongeveer vijftig minuten te leven heeft.

‘Waar woonde je hiervoor?’ vraagt Vivianne, terwijl ze met haar hoofd in de meterkast aan de stoppen draait. Ik zit een paar meter verderop onderuitgezakt in een stoel die ik ooit van mijn moeder had gekregen.

‘In Grindastad, helemaal in het westen van het land,’ antwoord ik. Ik ben daar opgegroeid als enig kind met allebei mijn ouders. We woonden prima. Het huis was klein, maar we hadden een tuin. Dat was voor mij als kind toch het belangrijkste.

‘Grindastad is mooi,’ zegt Vivianne met een tang in haar mond. Het kost mij moeite haar te verstaan. ‘Ik had daar ooit een vriendje. Dacht dat we nooit uit elkaar zouden gaan...’ ze haalt een hand door haar haren, ‘... het duurde nog geen twee maanden.’

Vivianne draait haar hoofd om en glimlacht naar me. Ik steek een sigaret op en geniet van de lichtstralen die via het raam naar binnen komen en mijn gezicht verwarmen. Ik neem een diepe trek van mijn sigaret en voel hoe de rook mijn longen binnenstroomt.

‘Soms mis ik Grindastad,’ zeg ik met de rook nog in mijn longen.

Als een draak blaas ik de rook uit via mijn neus. Vivianne is op haar knieën gaan zitten en trekt aan verschillende kabels. Al kijkend krijg ik het idee dat ze niet precies weet wat ze aan het doen is.

‘Lukt het?’

Het antwoord van Vivianne bestaat uit zacht gekreun met een diepe zucht op het laatst. Ze neemt een slok van haar water. Ik kan het vocht bijna door haar keel zien stromen. Het mengsel... want dat is het. Ik heb dagen getwijfeld over het middel dat ik zou gebruiken. Het liefst doe ik niemand pijn en het moet wel snel gebeuren. Dit was het beste middel.

‘Smaakt het?’

Vivianne kinkt.

‘Prima hoor,’ zegt ze. ‘Dankjewel.’

Ik denk terug aan het rustige Grindastad. Als ik daar was gebleven, was alles waarschijnlijk anders gelopen. Dan was ik niet zo geworden als ik nu ben. Nu bestaat mijn leven alleen uit werk, mijn partner en *het*, dat mij krankzinnig dreef. Zelfs zó krankzinnig dat ik nu op het punt sta om een onschuldige vrouw van het leven te beroven. Ik voel

hoe mijn rust langzaam verdwijnt en het bloed in mijn lichaam sneller gaat pompen. Ik word een beetje licht in mijn hoofd en besluit uit de stoel van mijn moeder te komen om een glaasje water voor mezelf in te schenken.

‘Heb je al wat gevonden?’ vraag ik na een tijdje vanuit de keuken.

Vivianne staat op en veegt wat stof van haar spijkerbroek.

‘Nee, er lijkt geen storing te zijn.’

Ze neemt nog een slok van haar water en veegt een aantal zweetdruppels van haar voorhoofd af.

‘Misschien ligt het aan de kabels,’ zegt ze. Als een hond die op zoek is naar een bot duikt ze de kast weer in en trekt ze fanatiek aan de kabels. ‘Ze zijn ontkoppeld en gebroken.’

Ik voel ook bij mij zweetdruppels op mijn voorhoofd verschijnen.

‘Kun je dat maken?’ vraag ik, terwijl ik het antwoord al weet.

Ze zucht en zet haar handen in haar zij.

‘Het wordt een lastige klus om dit vandaag nog af te ronden. Bovendien voel ik mij een beetje duizelig. Vind je het goed als ik even ga zitten?’

Dit is het. Hier heb ik op gewacht.

‘Tuurlijk niet, ga maar even zitten,’ zeg ik en wijs naar de bank tegenover me.

Vivianne gaat op de bank zitten en laat haar hoofd hangen.

‘Ik voel me niet zo goed,’ zegt ze.

Haar kraalogen schitteren een stuk minder dan een half uur terug. Er ontstaat een nieuwe zweetdruppel op haar voorhoofd.

‘Wat is er?’ vraag ik aan haar en ik schuif het glas met het mengsel naar haar toe.

‘Dankjewel,’ zegt ze. ‘Ik voel me duizelig en slaperig. Dat kan ook wel kloppen. Vannacht heb ik bijna niet kunnen slapen.’ Ze grijpt naar haar buik en kreunt. De rode tint op haar wangen is verdwenen. Een spookachtige uitdrukking rust op haar gezicht. ‘En ik ben misselijk. Dit is niet goed,’ kermt ze.

Ik zie dat ze nog iets wil zeggen, maar haar maag is haar voor. De kots verspreidt zich over mijn laminaat en ik moet mijn best doen om Vivianne's voorbeeld niet op te volgen.

‘Bel een ambulance, alsjeblieft. Ik vertrouw het niet,’ zegt Vivianne half huilend.

Ik sta op om te vluchten van de penetrante lucht.

‘Het komt goed. Je valt zo weg,’ zeg ik tegen haar.

Ik had het ook nooit zo gewild. Dit is niet hoe ik was jaren geleden. Dit is niet hoe ik ooit had willen worden. Nu kan ik niet meer terug.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Vivianne op een slaperige toon.

Ik besluit de kamer te verlaten en de jammerende Vivianne alleen te laten.

Er zijn precies twee minuten voorbij en ik hoor geen geluid meer uit de woonkamer komen. Mijn voeten zijn koud geworden van de stenen vloer in de hal. Ik kijk naar de grond en besef dat er een dode vrouw in de kamer naast mij ligt. Vivianne zal niet meer naar huis gaan om te koken voor haar kinderen en haar man. Een rilling kruipt via mijn benen naar boven. Het is ongeloofelijk hoe gestoord een mens kan worden door *het*. Ik wiebel met mijn tenen en bereid mezelf voor op de chaos die ik ga aantreffen.

‘Het spijt me dat dit jou moest overkomen, Vivianne,’ fluister ik meer tegen mezelf dan tegen haar. Ze kan mij nu toch niet horen. Ik leg mijn hand op de deurklink en wrijf er even overheen alsof ik een kat aai. Ik tel af van vijf naar nul en doe de klink dan naar beneden. Ik stap de woonkamer binnen. Voor me zie ik het levenloze lichaam van een vrouw van wie ik een uur geleden de naam nog niet wist. Ze zit op dezelfde manier onderuitgezaakt als ik zat in de stoel, maar toch is het anders. Haar mond staat een beetje open en ik zie spuug in haar mondhoek. Haar bruine ogen schitteren niet meer, maar staren mij levenloos aan. Nu is het mijn beurt om misselijk te worden. Ik ren naar de gootsteen en spuug mijn middageten in het putje.

‘Fuck,’ fluister ik tegen mezelf.

Ik weet dat dit hele plan achterlijk is, maar het is niet anders. *Het* heeft mij zover gekregen. Ik loop terug naar de woonkamer en stop voor de elektricien die mij heeft geprobeerd te helpen. Uit mijn vest haal ik een zakje met een haar die ik vanochtend op mijn kussen vond. Dit kan verschrikkelijk fout gaan. Even twijfel ik, maar dan besef ik dat ik nu niet meer terug kan. Ik haal handschoenen uit mijn zak en

trek deze aan. Ik haal de haar uit het zakje en laat hem bungelen tussen mijn duim en wijsvinger. Ik zucht en open mijn vingers. De haar lijkt in slow motion zijn weg naar het lichaam van Vivianne te vinden. Ik zie hoe de haar naar beneden dwarrelt en belandt op het been van de vrouw. Het maakt mij verdrietig om dit te zien, maar tegelijkertijd weet ik dat het leven nu alleen maar beter gaat worden. *Het* zal niet langer zijn greep op mij hebben, vanaf nu kan ik echt gaan leven. Het getik van mijn horloge verstoort de stilte die in de kamer hangt. Ik kijk naar het voorwerp om mijn pols. Het is kwart voor vijf. Dat betekent dat ik snel weg moet. Ik werp nog een blik op de vrouw die levenloos op mijn bank ligt. Ik trek de eerste jas aan die ik zie hangen en open de deur naar buiten. Nu ben ik degene die de drempel overstapt.

‘Koffie,’ zeg ik als ik buiten sta en ik verdwijn in de drukte van de stad.